

SANDRA BROWN

A HARAG SZÍNE

SANDRA BROWN

A HARAG SZÍNE

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Sandra Brown: *Seeing Red*
Grand Central Publishing, Hachette Book Group, New York, 2018
By arrangement with Maria Carvainis Agency, Inc.
and Lex Copyright Iroda
Translated from the English *Seeing Red*
Copyright © 2017 by Sandra Brown Management, Ltd.
First published in the United States
by Grand Central Publishing, New York
Cover design by *Kathleen Lynch*
Digital illustration by *Elizabeth Turner Stokes*
Cover copyright © 2018 Hachette Book Group, Inc.

Fordította *F. Nagy Piroska*

Hungarian translation
© by F. Nagy Piroska, 2019

Hungarian edition
© by Maecenas Könyvkiadó, 2019
honlap: www.maecenaskiado.hu

Prológus

– Gondolt arra, hogy akár meg is halhat?
– Ez a kérdés nem szerepelt az általam jóváhagyott listán – jegyezte meg az őrnagy rosszállón, és összeszorította a száját.

– Ezért nem tettem fel, amíg működtek a kamerák. Most viszont magunk között vagyunk. Nincs felvétel, és nincs itt senki, csak mi ketten. Féltette az életét? Megfordult a fejében, hogy akár meg is halhat?

– Nem hagytam rá időt magamnak, hogy ilyesmin töprengjek.

Kerra Bailey félrebillentett fejjel, kételkedve figyelte a férfit.

– Ez elég sablonos válasznak hangzik.

– Az is. – Ahogy a nőre nézett, a hetvenéves férfi egész nemzet szívét elnyerte volna a mosolyával.

– Jól van. Tisztelettel visszavonom a kérdést.

Kerra nagyvonalúan letett a további faggatózásról, mivel már úgyis megkapta, amiért jött: az első interjút, szóljon az bármiről, amit az őrnagy több mint háromévi hallgatás után adott. A férfi lakásából közvetített ma esti élő tévéadást megelőző napokban jó ismerősökké váltak. Gyakran bonyolódtak élénk vitába egymással, minthogy sok mindenről merőben ellentétes véleményük volt.

A nő felpillantott a kandallópárkány fölött a falra rögzített szarvasfejre.

– Valahogy rossz érzéssel tölt el, hogy egy halott állat bámul le rám a magasból.

– A szarvas hús ennivaló. És a csorda tovább éléséhez ökológiailag szükséges az állomány ritkítása.

– Na persze. Tudományos értelemben ez természetesen helytálló észrevétel. Személyes és emberi szempontból azonban érthetetlen számomra, hogyan képes valaki egy ilyen gyönyörű állatot célba venni, és aztán meghúzni a ravaszt.

– Ebben a vitában egyikőnk sem fog győzni – szögezte le a férfi, amire a nő hasonló makacssággal válaszolt:

– És egyikünk sem fog alulmaradni.

A férfi kurtán felnevetett, aminek száraz köhögés vetett véget.

– Igaza van.

A teremnek is beillő szoba végében elhelyezett magas fegyverszekrény felé nézett, majd feltolta magát a barna bőrfotelből, odasétált a szekrényhez, és kinyitotta az üvegezett ajtaját. Kiemelt egy puskát.

– Ezzel a puskával ejtettem el azt a szarvast. Ez volt a feleségem utolsó karácsonyi ajándéka. – Végigsimított a fegyver kékes csövén. – Amióta Debra meghalt, nem használtam.

Kerra meghatottan nézte az egykori katonatiszt ellágyult arcvonásait.

– Bárcsak ő is itt lehetett volna, amikor az interjút készítettük.

– Igen. Nem múlik el nap, hogy ne hiányozna.

– Milyen érzés volt neki, hogy Amerika hőiséhez ment férjhez?

– Ó, nagyon imponált neki – felelte kuncogva a férfi, miközben a fegyvert letámasztotta a szekrény és a fal közötti sarokba. – Csak minden másnap zsörtölődött velem, amiért a piszkos zoknimat a padlón hagytam, ahelyett hogy bedobtam volna a szennykosárba.

Kerra nevetett, de a gondolatai már az őrnagy fia körül jártak, aki nem csinált titkot abból, hogy nincs ínyére apja hírneve. Kerra viszont úgy érezte, tartozik neki azzal, hogy az őrnagy mellett őt is meghívja, vegyen részt a műsorban, ha csak egy rövidke megjelenés erejéig is. Ám a férfi kerek perccel visszautasította. *Hála istennek.*

Az őrnagy elsétált a beépített bárhoz.

– A sok beszédetől megszomjaztam. Jólesne egy pohár ital. Maga mit szeretne?

– Nem kérek semmit. – Kerra felállt, és felvette a táskáját a széke mellől a földről, ahová letette. – Mihelyt a stáb visszaér, indulnunk kell.

Az őrnagy sült csirkéből és fűszeres mártásokból álló hideg vacsorát hozatott a nőnek és az ötfős produkciós stábnak egy helybeli étteremből. Miután mindent elfogyasztottak, egy órába telt, mire összepakolták a felszerelést. Kerra megkérte a többieket, tankolják meg az autót a közeli benzinkútnál, hogy elég legyen az üzemanyag a kétórás útra vissza Dallasba. Szeretett volna pár percre négy szemközt

maradni az őrnaggyal, hogy annak rendje és módja szerint köszönetet mondjon neki.

– Őrnagy úr, meg kell mondanom...

– Már elmondtá, Kerra – vágott a szavába feléje fordulva az őrnagy. – Többször is. Nem szükséges újra elmondania.

– Lehet, hogy magának nincs szüksége rá, hogy újra hallja, de nekem szükségem van rá, hogy elmondjam – felelte a nő érzelemtől fátyolos hangon. – Kérem, fogadja szívből jövő köszönetemet a... nos, mindenért. Nem is tudom, hogyan tudnám méltóképpen kifejezni a hálámat. Nem találok rá szavakat.

– Szóra sem érdemes. Öröömre szolgált a látogatása – mondta a férfi hasonló ünnepélyességgel.

A nő rámosolygott, és egy lélegzetvételnyi szünet után megkérdezte:

– Néhanapján felhívhatom? Meglátogathatom, ha netán újra erre járnék?

– Nagyon jólesne.

Hosszan nézték egymást, szótlanul, de kölcsönösen mély érzelemről tanúskodó tekintettel. Aztán a férfi, hogy megtörje a szentimentális hangulatot, összedörzsölte a tenyerét.

– Biztos, hogy nem kér valamit inni?

– Nem, de használnám a fürdőszobát, ha megengedi. – A kabátját a széken hagyta, de a táskáját a vállára akasztotta.

– Tudja, merre van, ugye?

Negyedszerre járt a férfi házában, így már ismerte a járást. A nappali beillett volna egy miniatúr Texas múzeumnak a kopott keményfa padlóra terített marhabőrökkel, a cowboyokat ábrázoló bronz Remington-reprodukciókkal, és a bútorokkal, amelyekhez képest az őrnagy fekvőfotelja bababútornak tetszett. A nagyszobából nyíló folyosón balra az első ajtó a női toaletthez vezetett, ámbar ehhez a finomkodó elnevezéshez a legkevésbé sem illett a hosszú szarvú texasi marhát formázó szappanadagoló.

Már a kezét szárította a mosdónál, és közben az arcát vizsgálta a fölötte lévő tükörben, megállapítva, hogy föl kell hívnia a fodrászát – talán érdemes lenne kicsivel erősebb melírozást csináltatnia az arca körül? –, amikor hallotta, hogy az ajtón megzörren a kilincs.

– Őrnagy? Visszajött a stáb? Rögtön jövök.

Az őrnagy nem válaszolt, jöllehet Kerra érezte, hogy van valaki az ajtó túloldalán. Visszatette a kéztörlőt a mos-

dó melletti falra szerelt fémkarikára, és éppen nyúlt a kézitáskájáért, amikor meghallotta a dörrenést. *Bumbumbum!* Azonnal eszébe jutott, hogy az őrnagy kivette a szekrényből a fegyvert, amit aztán elől hagyott a sarokba állítva. Ha épp most tette a helyére, és a puska véletlenül elsült... *Úristen!*

Az ajtóhoz ugorva megragadta a kilincset, de nyomban elkapta a kezét, amikor hallotta, hogy egy hang, nem az őrnagyé, azt kérdezi:

„Eddig hogy tetszik, hogy meg van halva?”

Kerra a szájára tapasztotta a tenyerét, hogy föl ne kiáltson elszörnyedésében. Súlyos lépteket hallott, amint körbejárják a nappalit. Egyvalaki? Kettő? Nehéz volt megállapítani, és a félelem amúgy is megfosztotta a józan ítélőképességétől. De sikerült megőriznie a lélekjelenlétét annyira, hogy kinyújtsa a kezét a villanykapcsoló után, és leoltsa a lámpát. Lélegzetét visszafojtva hallgatta, ahogy a léptek átvonulnak a leterített marhabőrökön, elérik a keményfa padlót, majd egyre fokozódó rémületére elindulnak a folyosón, megérkeznek a fürdőszoba ajtaja elé, és ott megállnak.

Amilyen hangtalanul csak tudott, elhátrált az ajtótól, a sötétben kitapogatta az utat a mosdó és a vécé mellett, míg végül elérte a falat. Megpróbálta némán venni a levegőt, de közben a szája szüntelenül egyetlen szóból álló hangtalan imát formált: *Kérlek, kérlek, kérlek.*

Az ajtó túlfelén álló ember el akarta fordítani a kilincs gombját, de azt kellett tapasztalnia, hogy az ajtó zárva van. Másodszor is megpróbálta, azután rángatni kezdte, hátha úgy kinyílik. A bezárt ajtó csak egyet jelenthetett a jövevény számára: az ajtó mögötti helyiségben van valaki.

Kerrát felfedezték.

Újabb léptek közeledtek futva a nappali felől. Megdönggették az ajtót, Kerra úgy képzelte, hogy egy puskatussal. Nem volt nála semmi, amivel védekezhetett volna fegyveres támadók ellen. Ha csakugyan lelőtték az őrnagyot, és ha rátrörik az ajtót, akkor ő is meghal.

Ki kell innen menekülnie, méghozzá *azonnal.*

Háta mögött a kétrészes tolóablak kicsi volt, de csak ezen juthatott ki innen élve. Kitapogatta és nyitó helyzetbe fordította a ritkán megnyitott ablaktáblákat egymáshoz rögzítő zárat, majd ujjait az alsó tábla mélyedésébe illesztve, teljes erejéből fölfelé húzta az ablakszárnyat. Meg sem mozdult.

Bumbumbum! A gyors egymásutánban felhangzó lövések szétroncsolták az ajtózárat, és miszlikbe forgácsolták a zárat tartó fát. Mivel tovább már nem volt értelme némának maradnia, Kerra zokogva, hangosan nyeldeste a levegőt. *Kérlek, kérlek, kérlek,* nyűszítette tehetetlenségében, szabadításért könyörögve egy nála erősebb hatalomhoz.

Aztán minden maradék erejét összeszedve rántott egyet az ablakon, ami olyan hirtelen és váratlanul engedett, hogy egy pillanatra maga is meghökkent. Egy újabb erőszakos kísérlet az ajtózár feltörésére fémdarabokat szakított ki belőle, amelyek jól hallhatón szétszóródtak a földön.

Kerra kilódította az egyik lábát az ablakpárkányon, majd kétrét görnyedt, hogy a szűk nyíláson kidugja a fejét és a vállát. Amikor sikerült, kivetette magát, és odakint lezuhant a földre. A vállára esett. Az éles fájdalomtól elállt a lélegzete. A bal karja érzéketlenné és használhatatlanná vált. A hasára fordulva jobb karjával felnyomta magát. Néhány tántorgó lépés után visszanyerte az egyensúlyát, és futásnak eredt. Hallotta, hogy mögötte beszakad a fürdőszoba ajtaja.

Puskalövés zúgott el mellette fülsiketítő robajjal, és eltalálta egy fiatal mesquitofa egyik felső ágát. Kerra futott tovább. Újabb lövés dördült, a golyó egy kötömbnek csapódott, amelynek a szilánkjai belefúródtak a lábába.

Hányszor lőnek még mellé, mire végül eltalálják?

Nem voltak városi fények, egyedül a holdsarló világított. A sötétben nehezebb volt őt célba venni, de ő is csak pár lépésre látott maga elé. Köveken, aljnövényzeten, egyetlen talajon vakon bukdácsolva rohant.

Kérlek, kérlek, kérlek.

Aztán egyszer csak, minden előzetes figyelmeztetés nélkül, megnyílt alatta a föld. Kapaszkodó után kapkodó keze csak a levegőt markolászta, miközben zuhant lefelé. Tehetetlenül vágódott a földhöz, aztán gurult, csúszott, zuhant tovább.

Első fejezet

HAT NAPPAL KORÁBBAN

Trapper gyakorlatilag kómában volt, amikor a kopogás elkezdődött.

– A fenébe – motyogta a feje alatt lévő díszpárnába. Amikor majd felkel, az arcán ott lesz a párna mintája. *Ha* felkel. Egyelőre mozdulni sem volt kedve, de még ahhoz sem, hogy kinyissa a szemét. Lehet, hogy a kopogást is álmodja. Vagy valahol a házban egy építőmunkás kopogtatja a falat, mert szögeket keres benne. Vagy egy városi harkály? Mindegy. Ha nem figyel oda, előbb-utóbb talán elmegy.

De tizenöt másodpercnyi áldott csend után újra felhangzott a *kop-kop*.

– Zárva vagyok. Jöjjön vissza később – károgtatja.

A következő három kopogás mintha sürgette volna.

Szitkozódva hanyatt fordult, a nyáltól nedves párnát keresztülhajította az irodán, és alsókarját a szeme elé emelte, hogy ne vakítsa el a nappali fény. Az ablakredőny nem volt teljesen lehúzva, és a réseken át bevilágító napfény vidám, keskeny csíkjaitól éles fájdalom lüktetett a szemgolyóiban. Fél szemét csukva tartva lelógatta a lábát a pamlagról, és lelépett a padlóra. Rögtön meg is botlott az ott hagyott csizmájában.

A nagylábujjával belerúgott a mobiljába, ami végigszánkázott a padlón, és becsúszott egy szék alá. Tartott tőle, hogy ha lehajolna érte, nem tudna újból felegyenesedni, így inkább hagyta, hadd maradjon ott, ahol van. Nem mintha olyan sűrűn csengett volna nála a telefon.

Tenyere tövét lüktető halántékához nyomva, fél szemét továbbra is csukva tartva sikerült elnavigálnia az irodája tül-ső feléig, anélkül, hogy beleütközött volna a fém iratszekrény alsó fiókjába. Valami miatt, amire már nem emlékezett, a fiók kihúzva maradt.

Az ajtó felső felének tejüvegén keresztül látott egy alakot, amint épp emelte az öklét, hogy újra bezörgessen. Hogy elejét vegye a kopogás keltette újabb szenvedésnek, gyorsan elhúzta a reteszt, és résnyire kinyitotta az ajtót.

Két másodperc alatt felmérte a nőt.

– Rossz helyre jött. Egy emelettel följebb. Az első ajtó a lifttől jobbra.

Már épp becsukta volna a bejárati ajtót, amikor a nő megszólalt:

– John Trapper?

A francba. Elfelejtett egy megbeszélte időpontot? Megvakarta a feje búbját, ott, ahol még a hajtövei is fájtak.

– Mennyi az idő?

- Negyed egy.
- Milyen nap van ma?

A nő nagy levegőt vett, majd a válasszal együtt lassan kiengedte:

- Hétfő.

Trapper végignézett rajta előbb föl, aztán le, majd vissza a nő arcára.

- Ki maga?
- Kerra Bailey vagyok.

A név nem rémlett, de ebben az állapotában ez még nem jelentett semmit.

- Nézze, ha a parkolóóráról van szó...

– A ház előtt lévőre gondol? Arra, amelyik szét lett lapítva?

– Kifizetem a csereórát. Minden más kárt is megtéríték. Ott kellett volna hagynom egy papírt, de nem volt nálam semmi, amivel...

- Nem a parkolóóra miatt vagyok itt.
- Ó. Hmm. Megállapodtunk egy időpontban?
- Nem.

– Nos, nekem most nem alkalmas, Ms... – Elfelejtette.

– Bailey. – Ugyanolyan türelmetlen hangsúllyal mondta, mint az imént azt, hogy: *Hétfő*.

– Értem. Ms. Bailey. Hívjon fel, és keresünk egy időpontot...

– Fontos, hogy beszélhessek önnel, inkább előbb, mint később. Bejöhetek? – intett a nő az ajtóra, amelyet Trapper továbbra is csak résnyire nyitott meg.

Egy ilyen külsejű nőt nagyon nem szívesen utasított vissza, bármiről legyen is szó. De a fenébe is. A feje nehéz volt, mint egy tekegolyó, begombolatlan ingének két szárnya szabadon lifegett. Remélte, hogy a sliccén a cipzár fel van húzva, de ha mégsem, nem merte megkockáztatni, hogy az ellenőrzésével felhívja rá a figyelmet. A szájszagától még egy falióra is megállt volna.

Vetett egy pillantást a háta mögötti rendetlenségre: a zakója és a nyakkendője egy szék támláján lógott; a csizmája a pamlag előtt, az egyik állva, a másik az oldalára dőlve; egy fekete zokni a fotel karfájára dobva, a párja isten tudja, hol hever; egy üres Dom-palack minden pillanatban a legurulással fenyegetve egyensúlyozott az íróasztala sarkán.

Zuhanyoznia kellene. Még inkább pisilnie.

De leginkább ügyfelek, *valódi* ügyfelek kellenének, és erre a nőre nagy betűkkel van ráírva, hogy „pénz”. A kézitáskájára szó szerint. Akkor volt, mint egy kisebb bőrönd, és csak úgy virított rajta a tervező monogramja. De még ha az egyvel feljebb lakó adószakértőhöz jött is, bizonyára a lecsúszottak közül való, ha így alászállt a szegénynegyedbe.

És ugyan ki mondhatott volna róla valaha is olyat, hogy nem segít egy bajba jutott hölgyön?

Hátrébb lépett, kitárta az ajtót, és intett az íróasztallal szemben lévő két egyenes hátú szék felé. A sarkával berúgta az iratszekrény nyitva maradt fiókját, és még így is a nőt megelőzve, épp idejében ért az íróasztalhoz, hogy eltüntesse róla a kínai kaja üres, de büdös ételdobozát és a *Maxim* legfrissebb számát. A címlapképet a tíz kedvence közé sorolta, de nem biztos, hogy a nőnek tetszene.

A nő leült az egyik székre, és a táskáját rátette a másikra.

Miközben Trapper az íróasztal mögé került, begombolta az inge középső gombját, és egyik kezével végigsimított a száján és az állán, hogy nem maradt-e rajta holmi gusztustalan nyálfolt. Ahogy lehuppant az irodai székébe, elkapta a nő pillantását, amit a gravitációval dacoló pezsgőspalackra vetett. Gyorsan felmarkolta az asztal sarkáról, és finoman, hogy ne koppanjon, beleeresztette a papírkosárba.

– Egy cimborám megházasodott.

– Tegnap este?

– Szombat délután.

A nő felvonta az egyik szemöldökét.

– Nagy esküvő lehetett.

A férfi vállat vont, és hátradőlt a székben.

– Ki ajánlott engem?

– Senki. A weboldalán láttam a címét.

Trapper már el is felejtette, hogy ilyenje is van. Hetvenöt dollárt fizetett egy fiatal kollégájának, hogy csinálja meg, amit kell, és legyen egy internetes weboldala. Akkor foglalkozott vele utoljára. A nő volt az első ügyfél, akit a weboldala hozott neki. Holott úgy nézett ki, mint aki nála sokkal különbet is megengedhetne magának.

– Elnézést kérek, amiért előzetes megbeszélés nélkül jöttem el magához – kezdte a nő. – Többször próbáltam hívni ma reggel, de mindig a hangpostára kapcsolt a telefonja.

Trapper a szék felé pillantott, amely alá becsúszott a mobilja.

– Levettem a hangját, amikor az esküvő elkezdődött. Nyilván elfelejtettem visszahangosítani. – Amilyen diszkréten csak tudott, megemelkedett ültében, hogy könnyítsen valamelyest a hólyagja feszülésén, de hiába. – Nos, jobb későn, mint soha, Ms. Bailey. Azt mondta, hogy fontos dolgról van szó. Mit tehetek önért?

– Szeretném, ha közbenjárna az érdekeemben, és rábeszélne az apját, hogy adjon nekem interjút.

A férfi egy pillanatra meghökkent. Mondhatta volna, hogy: *Megismételné? Vagy: Tessék? Vagy: Bocsánat, nem értettem, mit mondott.* De a nő tökéletesen érthetően beszélt, ezért ezt válaszolta:

– Ez valami ócska vicc akar lenni?

– Nem.

– Ki vette rá erre az egészre? Komolyan kérdezem.

– Senki, Mr. Trapper.

– A sima Trapper is megteszi, de mindegy is, minek szólít, mert ezek után nincs mit mondanunk egymásnak. – Felállt, és elindult az ajtó felé.

– Még meg sem hallgatott.

– De. Meghallgattam. És most, ha megbocsát, el kell mennem vizelni, és ki kell aludnom a másnaposságomat. Kifelé menet csukja be maga után az ajtót. A környéket ismerve csak remélni merem, hogy mire visszaér, a kocsija még ott lesz, ahol hagyta.

Az üres előtéren át meztláb kivonult a szobából a férfi-vécébe. Miután könnyített magán a piszoárnál, a mosdóhoz ment, és megnézte magát a homályos, karcos falitükörben. Egy halom kutyaszar semmi sem volt hozzá képest. Lehajolt, és markát a csap alá téve addig ivott, amíg már nem érezte az égő szomjúságot, aztán a fejét dugta be a csap alá. Lerázta a vizet a hajáról, és néhány papírtörülközővel megtörölte az arcát. Egy újabb lépést téve a tiszteletre méltó külső felé, útban vissza az irodájába begombolta az ingét.

A nő még mindig ott volt. Ami nem lepte meg túlságosan. Olyan fajtának látszott, aki nem adja fel egykönnyen.

Mielőtt kiutasíthatta volna, a nő megszólalt:

– Miért ellenzi, hogy az őrnagy interjút adjon?

– Ami engem illet, a dolog se nem oszt, se nem szoroz, de nem fog interjút adni, és ezt maga is tudta, különben nem jött volna el hozzám, mert én vagyok a legutolsó ember a világon, aki rá tudná őt venni bármire.

– De miért?

Trapper felismerte az ügyesen elhelyezett csapdát, és nem lépett bele.

– Hadd találgassak. Én vagyok az utolsó esélye? – A nő arckifejezése felért egy beismeréssel. – Hányszor kérte magát az őrnagyot, mielőtt eljött hozzám?

– Tizenháromszor hívtam fel telefonon.

– És ő hányszor csapta le a telefont?

– Tizenháromszor.

– Faragatlan fráter.

– Nyilván családi vonás – mormolta a nő.

– Ez az egyetlen közös vonás bennünk – mosolyodott el Trapper. Egy percig elnézte a nőt. – Elismerésre méltó a szívóssága. A legtöbbben jóval hamarabb feladták volna. Kinek dolgozik?

– Egy saját tulajdonú és üzemeltetésű hálózatnak Dallasban.

– A tévének dolgozik? Dallasban?

– Újsághírek alapján készíték sztorikat. Olyanokat, amik minden embert érdekelnek. Egyik-másik bekerül a hálózat vasárnap esti hírműsorába.

Trapper tudott a műsorról, de emlékezete szerint egyet sem látott belőle. Azt biztosra vette, hogy a nőt sohasem látta, még a helyi csatornán sem, különben emlékezne rá. Egyenes szálú, fényesen csillogó barna haj, az arca mellett szőkébb sávokkal. Nagy, barna őzike szempár. A bal szeme külső sarkától kissé távolabb egy ugyanolyan csokoládébar-na anyajegy, mint a szeme színe. Arcbőre hamvas, az ajka telt, pirosas, és Trappernek nehezére esett levenni róla a tekintetét.

De megtette.

– Sajnálom, de hiába fáradt ide.

– Mr. Trapper...

– Csak az idejét vesztegeti. Az őrnagy évekkel ezelőtt visszavonult a nyilvánosságtól.

– Három éve, hogy pontosak legyünk. És nem egyszerűen visszavonult, hanem elzárkózott a nyilvánosság elől. Mit gondol, miért?

– Gyanítom, már rosszul volt attól, hogy beszéljen a do-logról.

– És maga?

– Én már jóval korábban rosszul voltam tőle.

– Maga hány éves volt akkor?
– A robbantáskor? Tizenegy. Ötödikes diák.
– Bizonyára hatással volt magára az, hogy az édesapja hirtelen híresség lett.

– Nem igazán.

A nő egy percig szótlánul figyelte, aztán halkán megszólalt.

– Az nem lehet. Éppolyan drámai hatással lehetett a maga életére is, mint az apjáéra.

Trapper fél szemmel a nőre sandított.

– Tudja, hogy hangzik ez? Úgy teszi fel a kérdéseket, mintha *engem* akarna meginterjúvolni. Ebben az esetben óriási peche van, mert én nem fogok beszélni sem az őrnagyról, sem magamról, sem az életemről. Soha. Senkinek.

A nő benyúlt a túlméretezett táskájába, és elővett egy nagy méretű fényképmásolatot, letette az íróasztalra, és a férfi elé tolta.

– Láttam – mondta Trapper, és egy pillantást sem vetve rá, visszatolta a képet. Másodjára is felállt, elment az ajtóhoz, kinyitotta, és csipőre tett kézzel, várakozón megállt mellette.

A nő tétovázott, aztán megadóan felsóhajtott, a vállára akasztotta a táskáját, és az ajtóhoz lépett.

– Rossz pillanatát fogtam ki.

– Nem, ez a pillanat éppolyan jó, mint bármelyik másik.

– Elképzelhető, hogy találkozik velem később, miután már volt ideje, hogy... – tett egy mozdulatot, utalva a férfi siralmas állapotára – ...hogyan jobban érezze magát? Nagy vonalakban elmondhatnám, mit szeretnék csinálni. Megbeszélhetnénk vacsora közben.

– Nincs miről beszélgetnünk.

– Én fizetek.

A férfi megrázta a fejét.

– Mindenesetre köszönöm.

A nő beharapta az arcát, mintha azt mérlegelné magában, hogy melyik taktikát vesse be a férfi meggyőzésére. Trapper előállhatna valami tisztességtelen ajánlattal, de ő nem menne el olyan messzire, vagy ha mégis, a férfi utána továbbra is nemet mondhat a kérésére. Utoljára még egyszer körülnézett az irodában, majd mutatoujja hegyét végighúzta az ajtó tejuvegére ragasztott felirat alatt:

– Magánnyomozó.

– Az van odaírva.

– Az a foglalkozása, hogy kinyomozzon dolgokat, megoldjon rejtélyeket.

Trapper szívott egyet az orrán. Ez volt a korábbi foglalkozása. Manapság síró asszonyok keresték meg azzal, hogy derítse ki, a férjük csakugyan megcsalja-e őket. Dupla honorárium járt azért, ha sikerült fotókat is készítenie. Zaklatott szülők fizettek, hogy kerítsen elő hazulról elszökött tinédzsereket, akiket aztán rendszerint eldugott sikátorokban talált meg, ahol heroinért cserébe szoptak. Azt a munkát, amit végzett, nem nevezte volna rejtélyek megoldásának. De nyomozásnak sem, ami azt illeti. A nőnek azonban azt felelte:

– Fort Worth saját Sherlock Holmesa.

– Van állami engedélye?

– Ó, hogyne. Van fegyverem, hozzá golyók és minden.

– Van nagyítója is?

A kérdés zavarba ejtette, mert a nő nem úgy kérdezte, mint aki viccel. Komolynak látszott.

– Minek?

A duzzadt, rózsás ajkak talányos mosolyra húzódtak.

– Találja ki.

Tekintetét egy másodpercre sem fordítva el a férfi szeméről, benyúlt a táskájába, és az egyik belső zsebéből kivett egy névjegyet. Nem adta oda Trappernek, hanem bedugta a tejüveg tábla és az ajtókeret közötti részbe, a férfi foglalkozását jelző stencilezett felirat mellé.

– Amikor meggondolja magát, itt találja a telefonszámomat. Majd ha fagy a pokolban.

Kihúzta a névjegyet a résből, behajította a szemétládába, és bevágta az iroda ajtaját a nő mögött. Ideje hazamenni, gondolta, hogy kényelmesebb helyen aludhassa ki a maradék másnaposságát, lekapta hát a zoknit a pamlag kartámlájáról, és elindult, hogy megkeresse a másikat. Jó néhány idegesítő perc és válogatott káromkodások után az egyik csizmájában találta meg. Miután mindkét zokniját felhúzta, eszébe jutott, hogy bevesz egy aszpirint, csak aztán folytatja az öltözködést. Visszabaktatott az íróasztalához, és abban a reményben, hogy talál benne egy ott felejtett doboz fájdalomcsillapítót, kihúzta a középső fiókját.

Az a nyavalyás fotó ott volt az orra előtt, muszáj volt ránéznie.

De akár ránézett, vagy bármi módon tudomást vett róla, akár még a létezését is tagadta, igazán sohasem szabadult

tőle. Hazudott Kerra Bailey-nek. Azok után, hogy huszonöt éve ez a fotó bejárta a világot, az élete örökre megváltozott.

Lehuppant az íróasztalánál a székébe, és ránézett az elátkozott képre. Fájt a feje, viszketett a szeme, ki volt száradva a torka és a szája. De noha tudta, hogy mazochizmus, ki nyújtotta a kezét, és közelebb húzta magához a fotót.

Az elmúlt negyedszázad alatt a világ minden lakója legalább egyszer látta. Az adott pillanatban a legmeghatározóbb, díjnyertes fotók között ez is ott volt az Iwo Jimán felemelt zászló, az európai győzelem napján a Times Square-en az ápolónőt megcsókoló tengerész, a napalm elől meztelenül rohanó vietnámi kislány, a Világkereskedelmi Központ kigyulladó és összeomló ikertornyai mellett.

De a Pegasus Hotel felrobbantása Dallas belvárosában még a 9/11 előtt történt. A város egy jellegzetes épületének 197 emberéletet követelő, és mintegy száz súlyos sebesültet hátrahagyó lerombolása óriási megrázkódtatást okozott a városnak, amely még ki sem heverte teljesen a Kennedy-gyilkosságot.

Franklin Trapper őrnagy maroknyi kinnal-keservvel vándorog túlélőt vezetett ki az üszkös romok közül a biztonságba.

Egy fotós, aki az egyik dallasi újságnak dolgozott, épp egy almás-mandulás sütit evett az íróasztalánál, amikor az első bombák felrobbantak. A légnyomástól megsüketült. Az épület rázkódott, és az íróasztala alatt repedések jelentek meg az aggregált padlón. Az ablakok sorra kitortek. De akár egy öreg tűzoltóló, szokva volt hozzá, hogy rögtön induljon oda, ahol valami katasztrófa történt. Felkapta a fényképezőgépét, lerohant három sor tűzlépcsőn, és miután kijutott a lap székházából, egyből arra vette az irányt, ahonnan az ég alját már beborító fekete füstöt felszállni látta.

A vészhelyzetben segítséget nyújtókat is megelőzve ért a rémület és fejetlenség helyszínére, és mindjárt hozzáfogott a fotók, köztük a később ikonikussá vált kép készítéséhez: Franklin Trapper, az amerikai hadsereg nemrégiben nyugalmazott tisztje, egy siralmas látványt nyújtó kábult, megperzselődött, vérző, fulladozó emberekből álló csoport élén, karjában egy kisgyermekkel, nyomában egy kabátjába kapaszkodó nővel és egy rá mint mankóra támaszkodó, a lábszárán nyílt törést szenvedett férfival kilép a füstölgő épületből.

Az időközben elhunyt fotós Pulitzer-díjat kapott ezért a képéért. A hősi tett, amelyet sikerült filmszalagra rögzítenie, egy pillanat alatt meghozta neki és a képe számára a halhatatlanságot. És, mint azt Trapper jól tudta, a halhatatlanság kurvára örökre szól.

A kép mögötti történetre és a rajta szereplő emberek léteire egészen addig nem derült fény, amíg azok, akiket kórházba vittek, nem kerültek olyan állapotba, hogy el tudják mesélni, mit éltek át. Mire a történetek napvilágot láttak, Trapperék Dallas külvárosában lévő házának előkertjében már ott táborozott a média. Az őrnagyot – mert mint kiderült, az volt – kikiáltották a bátorság és az önfeláldozás nemzeti hőségének. Ama bizonyos 1992-es napot követően számtalan beszédet tartott a nyilvánosság előtt. Megkapott minden kitüntetést és díjat, amit csak lehetett, és több ilyen alapítottak és neveztek el róla. Az egymást követő kormányok rendre meghívták a Fehér Házba. Az állami díszvacsorákon bemutatták a meghívott külföldi méltóságoknak, akik tisztelettel adóztak a bátorságának.

Idővel új katasztrófák új hősöket teremtettek. Az oklahomai bombázáskor egy tipegő korú kisgyereket kimentő tűzoltó egy időre elhomályosította az őrnagy hírnevét, de hamarosan visszakerült a tévés talkshow-k vendéglistáira és a vacsora utáni hivatásos szpíkeres körébe. Szeptember 11-e új alkalmat kínált arra, hogy véletlenszerű hőstettét összevessék azzal, amit névtelen hősök nap mint nap véghez visznek. Több mint két évtizeden át meg tudta őrizni története időszerűségét és jelentőségét.

Majd három évvel ezelőtt egyik pillanatról a másikra abahagyta az egészet. Azóta visszavonultan élt, kerülve a rivaldafényt, és visszautasítva minden nyilvános megjelenésre és interjúra vonatkozó felkérést.

A legendája azonban tovább élt. Újságírók, életrajzírók és filmproducerek bukkantak fel újra meg újra, remélve, hogy a vele töltött idő meghozza számukra a nagy kiugrás lehetőségét. Ezt az időt sohasem adta meg nekik.

Mindmáig senki sem kérte Trapper segítségét ahhoz, hogy bebocsátást nyerjen híres apjához. Kerra Bailey vakmerősége kimondottan sértő volt. De a fene essen belé, amiért felpiszkálta a kíváncsiságát azzal a nagyítóra tett megjegyzésével. Mi olyat láthatna azon a fotón, amit nem látott már legalább tízezerszer?

Nem vágyott másra, csak egy forró zuhanyra, egy aszpirinre, az ágyára és egy puha párnára.

– Basszus. – Kinyitotta a középső fiókot, és ahelyett, hogy a Bayer aszpirines üveg után matatott volna, ujjai eltapogatóztak a fiók legmélyére, ahol megtalálták a rég elfeledett nagyítót.

Négy órával később még mindig az íróasztalánál ült, büdösen, fejfájósan, kínzóan viszkető szemmel. Ám ezen kívül minden más megváltozott.

Letette a nagyítót, mind a tíz ujjával beletúrt a hajába, és a két tenyere közé fogta a fejét.

– A kurva életbe!

Második fejezet

– Gringók a neve, úgyhogy pont magának való hely.

John Trapper megjegyzése kellőképpen rosszindulatú volt, de a rövidre fogott telefonhívás után, amelyben megadta neki a találkozás helyét és időpontját, Kerra az irodában viselt nadrágkosztüm helyett ezúttal farmernadrágot és skót kockás gyapjúponcsót viselt.

Remélte, hogy Trapper legalább lezuhanyozott azóta.

Korán ért az étterembe, feliratkozott az asztalra várakozók listájára, és egy olyan székre ült a bárpultnál, ahonnan látta a bejáratot. Bízott benne, hogy lesz alkalma alaposabban megnézni a férfit, mielőtt az észrevenné őt. Ám abban a pillanatban, ahogy belépett, mintha csak radar lenne beleépítve, a fickó rögtön rá szegezte egészen sajátos árnyalátú kék szemét. Talán acélkék. Neonfényű. És ezzel a kéken sugárzó szemével ellenségesen fürkészte őt.

A hosztesz üdvözölte, mire Trapper szája mosolyra húzódott, és mondott valamit, amitől a nő halkán elnevette magát. Aztán fejének apró mozdulatával Kerrára mutatott. Trapper bólintott, és elindult feléje.

A férfi a gyűrött öltönytadrágot, amelyben nyilvánvalóan aludt, térdben egészen elvékonyodott anyagú farmerra cserélte, a nadrág rojtosra kopott szélé lelógott a cowboy-csizmája szárára. Fekete bőrdzsekije alatt, a farmernadrágján kívül viselt westernszabású fehér ingén gombok helyett gyöngyszemek sorakoztak.